

JEDEN

VÄČŠINA MOJICH ŠESTNÁŠŤROČNÝCH ROVESNÍKOV snívala o živote v zahraničí. No keď som sa ja po smrti svojich rodičov presťahovala z Brooklynu do Paríža, nemala som pocit, že sa mi splnil sen. Bola to pre mňa skôr nočná mora.

Mohla som byť kdekoľvek, naozaj, bolo by mi to fuk – okolie som aj tak nevnímala. Žila som v minulosti a zúfalo som lipla na útržkoch spomienok na svoj dovtedajší život, ktorý som brala ako samozrejmosť a mala som pocit, že potrvá večne.

Rodičia mi zomreli pri autonehode len desať dní po tom, ako som dostala vodičák. Týždeň nato, na Štedrý deň, moja sestra rozhodla, že odídeme z Ameriky a budeme žiť u otcových rodičov vo Francúzsku. Bola som stále taká otrásená, že som sa vôbec nevzpierala.

Presťahovali sme sa v januári. Nikto neočakával, že začneme hneď chodiť do školy. Celé dni sme sa zúfalým spôsobom snažili vyrovnať s tým, čo nás postihlo. Moja sestra vytrvalo bojovala so svojím smútkom tak, že chodievala noc čo noc von s priateľmi, s ktorými sa zoznámila počas našich predchádzajúcich letných pobytov. Zo mňa sa stala agorafobická kôpka nešťastia.

Boli dni, keď sa mi podarilo vyjsť z domu na ulicu. Vzápätí som sa však pristihla, ako ozlomkrky bežím do bezpečia nášho domu, preč z desivých otvorených priestorov, kde som mala pocit, akoby na mňa padali nebesá. Niekedy som sa zobudila a nemala som dosť energie ani na to, aby som prešla do kuchyne na raňajky a späť do postele, kde som strávila zvyšok dňa, oddávajúc sa svojmu smútku.

Napokon sa naši starí rodičia rozhodli, že strávime zopár mesiacov v ich dome na vidieku. „Zmena vzduchu vám prospeje,“ povedala mamie, na čo som poznamenala, že dramatickejší rozdiel v kvalite vzduchu, ako je ten medzi New Yorkom a Parížom, vari ani neexistuje.

Mamie však mala pravdu, ako vždy. Strávili sme jarne mesiace vonku, čo nám fakt veľmi prospelo, a koncom júna, hoci ešte vždy len ako tiene svojich bývalých ja, sme boli schopné natoľko fungovať, že sme sa mohli vrátiť do Paríža a do „reálneho“ života. Pozitívne bolo, že som začínala znova v meste, ktoré milujem.

Neexistuje na svete miesto, kde by som v júni bola radšej ako v Paríži. Aj keď som tu trávila od malička každé leto, nikdy som sa nenasýtila toho „parížskeho bzukotu“, ktorý človek zažíva, keď kráča letnými ulicami. Svetlo je tu iné ako kdekoľvek inde. Akoby ste sa ocitli v rozprávke; niekto švihol čarovným prútikom a vy ste mali pocit, že každú chvíľu sa môže stať absolútne čokoľvek, a vás to vôbec neprekvapí.

Paríž bol stále rovnaký, len ja som sa zmenila. Ani jeho trblietajúci sa žiarivý vzduch nedokázal preniknúť závojom temnoty, ktorý akoby sa mi prilepil na pokožku. Paríž dostal prezývku Mesto svetla. No pre mňa sa stal Mestom tmy.

Leto som trávila viac-menej sama, veľmi rýchlo som

podľahla osamelej rutine: naraňajkovať sa v tmavom, starožitnosťami prepĺnenom byte papyho a mamie, stráviť dopoludnie v niektorom z malých tmavých kín, kde celý deň premietali staré filmy, alebo sa túlať po niektorom z mojich obľúbených múzeí. Potom prísť domov a zvyšok dňa si čítať, zjesť večeru, ležať na posteli s pohľadom zapichnutým do stropu a podchvíľou upadnúť do prerývaného spánku plného zlých snov. Vstať. A tak stále dokola.

Jedinou útechou v osamelosti mi boli maily od priateľov z domu. Začínali sa vetou: „Ako sa žije vo Francúzsku?“

Čo som mala napísať? *Že cítim depresiu? A prázdnotu? Že chcem späť svojich rodičov?* Radšej som klamala. Písala som im, že som v Paríži naozaj šťastná. Že s Georgiou hovoríme plynule po francúzsky, čo je skvelé, lebo sa stretávame s mnohými ľuďmi. Že sa neviem dočkať, kedy pôjdem do novej školy.

Neklamala som preto, aby som ľudí ohúrila. Vedela som, že ma ľutujú, a chcela som ich ubezpečiť, že som okej. No vždy, keď som klikla na ikonku „odoslať“ a prečítala si po sebe svoj mail, uvedomila som si priepastný rozdiel medzi životom skutočným a tým fiktívnym, ktorý som si pre nich vytvorila. A to moju depresiu len znásobovalo.

Napokon som dospela k záveru, že nechcem komunikovať s nikým. Raz v noci som pätnásť minút sedela s rukami na klávesnici a zúfalo dumala nad niečím aspoň trochu pozitívnym, čo by som napísala svojej priateľke Claudii. Klikla som na „back“, zhlboka som sa nadýchla a vymazala z internetu svoju e-mailovú adresu. Gmail sa ma opýtal, či som si naozaj istá. „Ach, áno,“ vzdychla som si a klikla na červenú ikonku. Pocítila som

obrovskú úľavu. Strčila som laptop do zásuvky a vytiahla ho až oveľa neskôr, keď sa mi začala škola.

Mamie s Georgiou mi dohovárali, že mám chodiť viac medzi ľuďmi. Sestra ma volala, aby som sa išla s partiou jej kamarátov opalovať na umelo vytvorenú pláž pri rieke, zašla s nimi do baru počúvať živú hudbu alebo do klubu pretancovať dlhú víkendovú noc. Po nejakom čase to vzdala.

„Ako môžeš tancovať po tom, čo sa stalo?“ opýtala som sa Georgie raz v noci, keď sedela na zemi vo svojej izbe a líčila sa pred pozlátým rokokovým zrkadlom, ktoré zvesila zo steny a oprela o poličku s knihami.

Sestra bola až bolestne krásna. Mala jahodovoplavé vlasy ostrihané nakrátko, čo jej nesmierne svedčalo, lebo krásne vynikli jej pôvabné, výrazné lícne kosti. Broskyňovokrémovú pleť mala posiatu drobnými pehami. Tak ako ja, i ona bola vysoká. No na rozdiel odo mňa mala neskutočnú postavu. Za tie krivky by som vraždila. Vyzerala na dvadsaťjeden, hoci mala mať o niekoľko týždňov len osemnásť.

Obrátila ku mne tvár. „Pomáha mi to zabudnúť,“ vyhlásila a naniesla si na mihalnice ďalšiu vrstvu maskary. „Mám vtedy pocit, že žijem. Som rovnako smutná ako ty, Katie. No nepoznám iný spôsob, ako sa s tým vyrovať.“

Vedela som, že hovorí pravdu. Keď občas zostala večer doma, počula som, ako srdcervúco vzlyká vo svojej izbe.

„Keď tu budeš len sedieť ako taká knedľa, nepomôže ti to,“ povedala potichu. „Mala by si viac času tráviť medzi ľuďmi. To ťa rozptýli. Pozri sa na seba,“ položila špirálu a pritiahla si ma k sebe. Natočila mi tvár smerom k zrkadlu.

Keby ste nás videli spolu, nepovedali by ste, že sme sestry. Moje dlhé hnedé vlasy celkom stratili lesk; pokožku,

ktorá sa mi vďaka maminým génom nikdy neopálila, som mala ešte bledšiu ako zvyčajne.

Moje zelenomodré oči boli celkom iné ako sestrine zmyselné „postelné oči“ s ťažkými dlhými mihalnicami. Mama mi vravievala, že ich mám „ako dve mandle“, čo ma dosť štvalo. Radšej by som mala oči, ktoré evokujú niečo erotické, a nie také, čo pripomínajú orech.

„Si úžasná,“ uzavrela rozhovor Georgia. Moja sestra... moja jediná obdivovateľka.

„Hej, povedz to tomu zástupu opaľovačov, čo sa tlačia pred dvermi,“ s úškrnom som sa odtiahla.

„Keď budeš stále trčať doma, ťažko si niekoho nájdeš. A ak budeš naďalej zabíjať čas v kinách a múzeách, začneš sa podobať na tie ženské z devätnásteho storočia, o ktorých stále čítaš, myslím tie, čo trpeli suchotinami a všetlíjakými inými plíagami.“ Obrátila sa ku mne. „Počuj, nebudem na teba tlačiť, aby si šla so mnou von, ale musíš mi splniť jednu vec.“

„Volaj ma kúzelná víla,“ pokúsila som sa o úsmev.

„Vezmi si tie svoje prekliate knihy a sadni si s nimi niekam do kaviarne. Na slnko. Alebo pod mesiac, to mi je jedno. Ale choď von, nech sa tvoje suchotinárske pľúca poriadne nadýchajú dobre znečisteného mestského vzduchu. Obklop sa ľuďmi, preboha.“

„Ale veď ja *viďam* ľudí,“ bránila som sa.

„Leonardo da Vinci a Quentin Tarantino sa nepočítajú,“ skočila mi do reči.

Stíchla som.

Georgia vstala, pripla si remienok na malú štýlovú kabelku a prehodila si ju cez plece. „Nezomrela si predsa *ty*,“ povedala, „ale mama s ockom. A *oni* by chceli, aby si žila.“